

Diagnózu Parkinsonovy choroby si Jan (64) vyslechl ve svých necelých 59 letech. První příznaky patřily obtížná chůze, hrbení se a třes ruky. „Byl jsem učebnicový případ, diagnózu jsem dostal jako šedesátiletý inženýr. Úplně prvním projevem bylo, že se mi někdy při stresových pracovních jednáních začala třást levá ruka a při psaní na klávesnici jsem prohazoval nebo zdvojoval písmenka. Na popud praktické lékařky, která si všimla mého třesu, jsem navštívil neurologa,“ popisuje Jan. Ze dne na den se pro něj vše změnilo. Činnosti, které mu celý život dělaly radost, se staly obtížnými. Dlouhé výlety se změnily v krátké procházky a klasické kolo vystřídalo elektrokolo. Omezil návštěvy divadel a koncertů, musel ukončit i svou kariéru vývojáře IT spojenou s cestováním do Německa. „Vše je obtížnější a déle mi to trvá. Když mě nikdo nevidí, ploužím se a pajdám po bytě. Je úsměvné, že při zavedení karantény kvůli koronaviru se pro mě prakticky nic nezměnilo. Stejně téměř nikam nechodím, jen do obchodu, k lékaři nebo na krátkou procházku do lesa,“ vysvětluje Jan. Diagnózu Parkinsonovy choroby ale i přes obtíže přijal klidně, a to i z důvodu, že měl v té době malou dcerku s těžkými zdravotními problémy. „Dceřin vážný stav zastíňoval mé problémy. Byl jsem rád, že nemám třeba rychle postupující rakovinu nebo podobnou nemoc a budu moct s rodinou alespoň částečně fungovat,“ říká o své diagnóze Jan. S nemocí bojuje už pět let, nyní se potýká s problematickou chůzí, třesem levé ruky i nohy a dalšími pohybovými problémy. Dávky léků, které mu lékaři předepsali, se postupně blíží k maximálnímu možnému množství. O dalších alternativách léčby, jako je hloubková mozková stimulace, operace mozku nebo zavedení látky přímo do tenkého střeva, která se v organismu pacienta mění v dopamin, se dozvěděl hlavně z internetu. „Moje tehdejší neuroložka byla k těmto invazivním metodám spíše skeptická. Při předepisování léků byla ale zkušená a precizní. Myslím si, že pacienti u nás možná nemají dostatek informací o vhodnosti různých léčebných metod pro stadium své nemoci, ale je nutné říct, že se mnohdy ani příliš o detaily svojí léčby nezajímají,“ zamýšlí se Jan. On sám si informace hledal na internetu a doufá, že pro něj bude účinná hloubková mozková stimulace. Bojí se ale, že než se k operaci dostane, bude již pro něj neúčinná. Optimální doba pro načasování takového zákroku je totiž čtyři až sedm let od stanovení diagnózy. „Parkinson neznamena konec, změní vám ale životní priority,“ říká Jan. Přes všechny nepříznivé okolnosti označuje současné období za pravděpodobně nejšťastnější část svého života a užívá si šťastného manželství a pozdního otcovství, na které se může – i díky ukončení kariéry – plně soustředit.

Jan žije s rodinou na vesnici poblíž Prahy.